

Comunitats vives que siguin signe de Crist per als altres

Francesc Conesa, bisbe de Solsona

No sols les persones, sinó que tota la comunitat cristiana ha de ser signe. L'Església és en Crist com un sagrament, va recordar el Concili (LG 1). El sentit i la raó de ser de l'Església és ser signe, icona, paràbola de Crist.

Cada parròquia, cada comunitat cristiana té la missió de fer resplendir el signe de Crist. Les nostres comunitats, malgrat les seves pobreses i limitacions, han rebut el do de ser signe de Crist per a la gent del barri o del poble on s'ubiquen. Tenen, com tota l'Església, la missió de «ser signe i instrument de la presència de Crist al món» (Oració col·lecta per l'Església diocesana).

Per això és tan important la renovació de les nostres parròquies. Cal enfortir la vida de les comunitats, créixer en la vivència de Crist i de l'Evangeli. La fe només pot sorgir i desenvolupar-se en el si de l'Església, dins la comunitat dels creients. En la tradició patristica es deia que l'Església era una «mare» que «engendra segons la fe» o «per a la fe» i que alimenta els seus fills amb la seva fe vivificadora; és el «si» en què neix la fe. El Catecisme de l'Església Catòlica va voler recuperar aquest vocabulari de l'Ecclesia Mater. Ens diu: «És l'Església, la nostra Mare, que respon a Déu per la seva fe i que ens ensenya a dir: "crec", "creiem"» (núm. 167).

Cada comunitat cristiana ha de sentir-se compromesa en aquesta missió d'engendrar fills per a la fe. I tots els membres del poble de Déu tenen el deure i el dret de fer-ho, cadascun segons el seu propi ministeri. Per a evangelitzar necessitem tanmateix comptar amb comunitats vives, on tots se sentin corresponsables de la missió. Comunitats que es deixin impulsar per l'Esperit, que estiguin atentes en l'escolta i la celebració de la Paraula i en alerta per a detectar els signes dels temps. Això ens exi-

geix sortir de l'anonimat i revitalitzar la vivència de la comunió en les nostres parròquies.

Convé subratllar que la comunitat és signe de Crist en tot allò que és i en allò que fa. L'anunci de l'evangeli, la celebració dels misteris sants i la vivència de l'amor fan present el Signe que és Jesucrist. El culte a Jesucrist, l'atenció als pobres o l'aposta decidida per la fraternitat són accions gratuïtes que es presenten com a alternatives a una societat que es regeix per l'economia. Són signes d'un món nou.

(De la conferència «Creure en Jesucrist en una societat plural»)

